

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 21.

(371.)

Vol. 16.

satellite **1-416**

**Thursday,
October 26,
2006**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Muž, který vyhrál volby?

Tentokrát vlastně moje cesta do Čech nebyla tak bohatá na kulturní nebo sportovní zážitky. Kromě nového filmu od Chytilové *Krásné chvílky bez záruky*, několika výstava, fotbalového zápasu Slavia-Sparta a jednoho utkání v hokeji to bylo horší než okurková sezóna. O spojení sportu a kultury se pokusila Martina Navrátilová, když vystřeluje tenisové míčky namočené do různých barev na plátno. Zato na politickém nebi se to jen mlelo.

O fotbalu či hokeji jsem hovořil snad jen jednou se svým přítelem, novinářem Jardou. Hovořili jsme (jak jinak, než) o korupci ve fotbalu a jestli je to jiné v hokeji. Poukázal jsem na případ dnes torontského hokejisty Pavla Kubiny.

Když celý národ vidí, že fotbal je zkorumpovaný a někdo řekne, že je zkorumpovaný, tak se nic nestane. Ale běda, jakmile ukáže na konkrétního člověka; pak je nebezpečí, že ho tento člověk dá k soudu a ještě si vylepší ekonomickou situaci.

Jarda argumentoval tím, že musím mít důkazy, abych mohl něco takového tvrdit a problém byl v tom, že Pavel Kubina důkazy neměl. „To je jako kdyby někdo o tobě řekl, že jsi ukradl něco v obchodě, tak to musí dokázat.“ Namítl jsem, že v právním státě existuje buď že je člověk vinen nebo nevinný anebo se případ odloží pro nedostatek důkazů a tak že měl skončit tento spor.

Když někdo o mně řekne, že jsem ukradl něco v obchodě, tak mohu prokázat, že předmět nemám, či že mám účet, jak jsem ho získal nebo že jsem v tomto obchodním domě vůbec nebyl atd. Když nemohu ukázat, že jsem zmíněný předmět nabyl legální cestou, neznamená to, že jsem ho ještě ukradl, ale zároveň nemohu nikoho soudit pro pomluvu.

Není žádným tajemstvím, že s Janem Kubicem se znám od dětství. Přesněji řečeno o jeho konfirmace, protože je mladší než já a chodili jsme spolu do Charkovské ulice, kde v bývalé hospodě sídlila modlitebna Českobratrské církve evangelické.

Když jsem mohl z vězení za celou dobu poslat jeden dopis někomu, kdo nebyl blízký příbuzný či snoubenka, tak jsem napsal jemu. Pro změnu, když mne propouštěli z Borů, čekal za branou s přáteli právě Honza. Doprovázel mne na letiště, když jsem odlétal do exilu. Nevěděli jsme, jestli se někdy ještě setkáme. Jednou odpoledne, když jsem pracoval v redakci Nového domova a seděl jsem na Masaryktownu, zazvonil telefon. Ozval se Honza. Za ten desetiminutový hovor nechal prakticky polovinu výplaty.

V roce 1985 jsme se rozhodli, že se setkáme v Jugoslávii. Jenže, jak se setkat, když jsme Jugoslávii neznali a přitom vše bylo utajené. Nakonec dohoda byla jasná. V ten a ten den v pět večer ve Splitu na nádraží pod hodinami. Dalo se předpokládat, že ve Splitu mají na nádraží alespoň jedny hodiny. S eventualitou, že by měli hodiny na každém peronu jsme nepočítali.

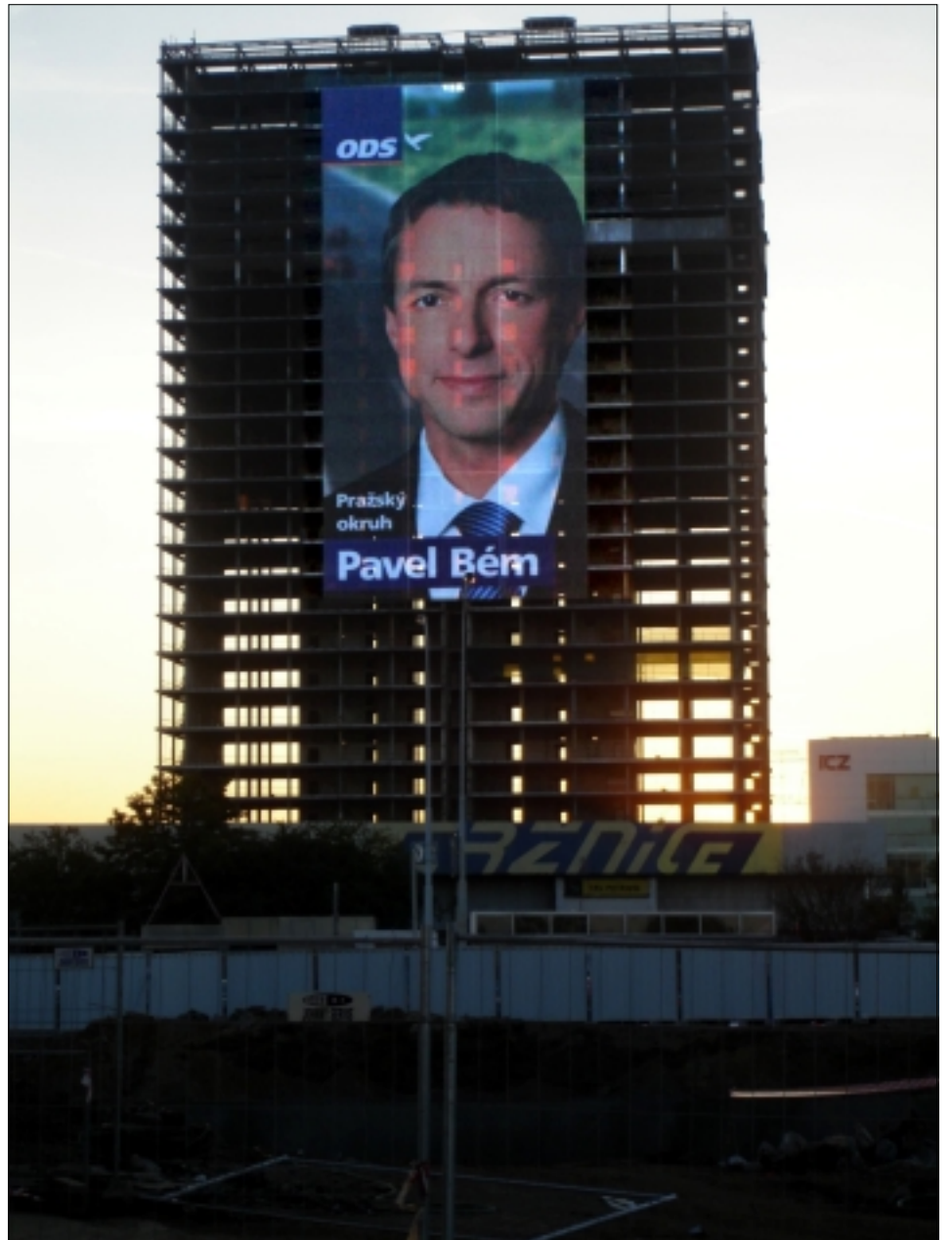
Vše bylo jinak. Potkali jsme se v hospodě již ve tři odpoledne a za těch čtrnáct dnů jsme stačili probrat vše. Diskuse byla tak napínavá, že jsem si v zahradní restauraci pod parapetem spálil nohu, na kterou dopadalo ostré slunce. Později toto setkání mělo pracovní název *První alkoholický festival*. Do Jugošky jsem přivezl zásobu tiskovin, převážně z nakladatelství od Škvoreckých a Honza přikázal své ženě, aby před odjezdem nemyla nádobí, pak sehnal igelitové pytlíky, do kterých zabalil knihy a s úsměvem je zamíchal mezi kastroly a dodal: „Tak se mi to líbí.“ Kastroly byly tak mastné, že by se jich žádný pracovník celní správy ani nedotkl.

Rozloučili jsme se a na další setkání jsme čekali do léta 1989. To již jsme se sešli v hojném počtu na Balatonu. Do Budapešti jsem přijel z Vídně lodí po Dunaji. *Druhý alkoholický festival* se vyznačoval tím, že vždy někdo odešel do vesnice k sedlákovi pro víno. Přišel s láhví vynikajícího bílého, ale ostatní ho s tím vyhodili, že přece nebudou pít takové patoky. V Maďarsku bylo bezvládné. Právě s novými poctami pohřbili ministerského předsedu Imre Nagye. Když jsme se na to místo chtěli dostat, taxikář znervozněl, nakonec nás na hřbitov odvezl, ale hrob nám nechtěl ukázat. Nemohli jsme ho nalézt a tak nám naznačil, kde je. Nakonec jsem se ho zeptal, jestli chce forinty nebo dolary. Ze strachu se rozhodl pro měkkou maďarskou měnu.

Při loučení jsme měli pocit, že tentokrát je to na dlouho. Maďarský optimismus a Jakeš v Praze se zdáli na věčné časy.

Věčné časy trvaly však necelé čtyři měsíce. Po devíti letech jsme se již v prosinci stejného roku setkali opět v Praze a ve čtyři hodiny ráno jsme najednou ztichli a zjistili jsme, že všichni mluvíme, ale že nikdo neposlouchá. A tak jsme začali znovu a znovu. Byli jsme plní dojmů, revoluce, Havla, Rumla...

Vzpomněl jsem si na tu dobu jednak proto, že si v těchto dnech připomínáme výročí maďarského povstání, ale hlavně proto, že můj přítel ředitel Útvaru pro boj s organizovaným zločinem Jan Kubice již po několik měsíců dominuje předním

PAVEL BÉM vyhrál také volby. Stal se opět pražským primátorem. Při pondělním vysílání *Radiožurnálu* se ho zeptala dvojice Pokorný-Nováček, jestli těch plakátů s jeho portrétem po Praze nebylo mnoho. Pavel Bém cudně přiznal, že i on sám před nimi zavíral oči. Redaktor rozhlasu se ho tedy zeptal, jestli tím chce říci, že jezdil po Praze s autem poslepu. Předvolební fotografie je z torza nikdy nedostavěné budovy Českého rozhlasu v Praze 4. Foto: M. Gabánková

stránkách českého tisku. Také proto, že nemohu předstírat jakousi neutralitu.

Nikdy jsem nebyl přítelem velkých stran a mám natolik dobrou paměť, že si pamatuji korupční skandály ODS. Když někdo příliš trvá na politickém dělení na pravici a levici, připadá mi to hloupé. Rozdíl už se dávno smyly. Jedny torontské noviny porovnávaly politiku Mulroneyho a Martina a liberální politik byl víc doprava než konzervativní premiér. Nedávno pro změnu vyšla studie, že Mulroney se zasloužil nejvíc o kanadskou ekologii. Politika konzervativců bazírovala na snížení kanadského deficitu, ale dluh stále rostl. Chrétienu liberálové šli do voleb s tím, že jim na dluhu nezáleží a světe div se, ekonomika se otočila z červených do černých. Konzervativci přišli se sedmiprocentní GST. Liberálové v zápětí šli do voleb, že tuto nepopulární daň zruší. Opak byl pravdou, nezrušili ji. Po letech se vrátili konzervativci k moci se slibem, že tuto daň sníží na pět procent. Snížili ji zatím na šest. Pro malé podniky se mnoho neušetří, zato je to bohlelav pro malé podnikatele, protože po dobu jedné poloviny roku vládne jedno účetnictví a od června jiné.

Neměl jsem tedy nic proti českým sociálním demokratům, i když to nebyla strana mého srdce. Vladimír Špidla odmítl ODS i KSČM. Nebyl zapleten do žádného skandálu. Nezkoušel si tvrdou policejní ruku na Technu jako Jiří Paroubek, když nastoupil k moci. Nezdědil se. Proto jeho popularita a také popularita sociálních demokratů šla rychle dolů.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2